

... του Όλουφ ήταν πράσινο.

— Αδύνατα Όλουφ ; είπες ο ίπκότης ο οποίος είχε σκαπασιμένο πρόσωπό του με μαύρη μάσκα, σταθήσε στην άκρη να διαβάσει όπως βλέπετε το μονομάτι είναι σιανό. Είναι βυσσινικός και ταξείδι μου είναι πολύ μακρινό.

— Μά το μουστάκι του πατέρα μου, άπάντησε ο Όλουφ, έστειλε σταθήσε στην άκρη για να περάσω άγώ. Και δίχως να χάνη και... έφερε το χέρι στη λαβή του σπαθιού του. Ο άγνωστος ξεσπάσσε κι' αυτός και ή μάχη άρχισε. Καθώς τα φονικά σπαθιά χτυπούσαν στους άσταλέντους θώρακες, τίναξαν πλήθος χρυσός σπίνθες. Τα άλογα φρονιασμένα κι' έκεινα, σηκώνονταν από πιανά τους πόδια κι' όμορυσαν τό ένα άπάντα στ' άλλο και ξεκίσαν άγρια τις άσφρες των λαιμών και των στηθαιών τους. Κ' οι τρομεροί βαβαλοήρηδες με μανία, που όλο και φρόντιναν χτυπιόνταν χωρίς σταματητό. Ο σκύλλος είχαν γίνει κι' αυτοί ένα κουβάρι και σπαράζονταν.

Τό αίμα έτρεχε ποτάμι από τις άμαρτωσιές των δυο ίπκότην. Ήταν και οι δυο του ; βρεθεί πληγωθή. Μά γίνονταν κάτι παράξενο. Όσα χτυπήματα έδινε ο Όλουφ στον αντίπαλό του κι' όσες πληγές του άνοιγε, ήταν σά να τις άνοιγε στο ίδιο του τό κορμί. Ένα σύγκρουση τόλμισε έξαφνα τό σώμα του. Του φάνηκε πως ένα κρύο μετατό σίδερο χάρθηκε μέσα στα στήθια του και ζητούσε να τ' έσκισή τή καρδιά. Ήταν ή τελευταία θανάσιμη σπαθιά ποδής ποδής στον αντίπαλό του ! Μαζεύοντας τότε όση δύναμη του άπόμεινε ο Όλουφ, έπρότεινε με έπιδειξιούνη τό σπαθί του και τίναξε πέγα τή μαύρη μάσκα από τό πρόσωπο του έχθρου του. Μά ή φίρμη ! Ο Όλουφ είδα άντίκρου του τόν έζω τον έαυτού του άν έπαιθερότη πεναξάστερο. Έίχε παλέψει με τό όλο του τό φάντασμα, με τόν ίπκότη του κόκκινου στρού !...

Τό φάντασμα άφύηνας μά άλλόκοση κι' ήμα κραυγή, που έκαμε τά βυνά ν' άνατριχιάσουν, έβηκε.

Τό κοπάδι των μαύρων κορακιών, που στροβιλίζονταν, κράζοντας άπάντα από τό κεφάλι του γενναίου ίπκότη, πέτασε ψηλά και χάθηκε κ' έκείνο μέσα τά σύγνεφα.

Ο Όλουφ έξαγαγύρισε στην καλή του. Ή νύχτα ήθε έσσηρη και ήλυκειά. Άγκυλιασμένοι κιντώντα κίστερα ψηλά στον ούρανό. Τό κόκκινο άστρο του Όλουφ δέν υπάχθηκε πιά. Ή Βοήθια, μεθυσμένη άπ' ατάπη, σάββα και τόν κυτάζει κατάμματα. Τά μάτια του δέν έχουν τίποτα από τό σκοτεινό και μαύρο τόν ματιών του άλαργησού τραγουδιστή. Διό έσφιξέτα λαμπροκοπούσαν τώρα μέσα στις κώχες των...

Νειόπαντες γυναίκοίλας ! Μή όχνηται τά μάτια τις ποτέ, έτσι κι' άδωα, στους Βλημούς τραγουδιστές, που τραγουδάνε τραγούδια μεθυστικά και μεθυστικά.

Κ' έστεις κοπέλλες άνύπαντες, μονάχα στο πράσινο άστρο να έβνετε πίστη.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΜΙΑ ΡΗΟΚΟΥΡΥΑ
Η ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣΤΕΡΕΣ ΞΕΡΗΣ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Κατά τό Ρολίν, διάσημο Γάλλο οικονομολόγο και συγγραφέα τού 19ου αιώνα, κάθε νοικοκυριά πρέπει ν' άκολουθή τις έξι ήπαστες θεμελιώδεις άρχές τής οικιακής οικονομίας :

- 1) Νά κοινοζή τή έξοδά της ανάλογα με τά εισοδήματά της, χωρίς νά παραλύεται από τις πολυτέλειες, που γεννούν ή διάφωρες κοινωνικές συνθήκες.
- 2) Νά μήν αγοράζή ποτέ με πίστωση, αλλά πάντοτε τους μετρητοίς. Έτσι θά μπόρῃ ν' αγοράζή πράγματα έλεγκτότερα και ήφινότερα.
- 3) Νά θεωρή ως μέγιστο άδίκημα τό νά κάνει τους έπιτήρητες και τους έργάτες, που τή δουλειαν ήντα περιμένουν πολύ καιρό για μισθό τους. Πρέπει να τους πληρώνη έγκαιρος.
- 4) Κατά τόν προϋπολογισμό των έξόδων της να όρίζει πάντοτε ένα ποσό, δοσθήσιμη για τους φτωχούς. Για νά έπιληρήση δέ ταχικά και δίχως νά σκενοχηρήθῃ, αυτό τό ίερό καθήκον, καλό είναι νά έξασπ' ῃ τή ποσό, που άναλογεί για τους φτωχούς, άμέσως μόλις έπισπράττει τά έξοδά της.
- 5) Ή έπιμυσούνη, ή γενναίο'ωρ'α, στείχζει λιγώτερο όταν κινεί έξει έσχηροσμένα από γοιν τά χρηματα που θά διαθεθῃ για τή σκοπό αυτό.
- 6) Αυτές είναι ή θεμελιώδεις άρχές τής ; οι ιακής έίονομίας κατά τόν Ρολίν ;

Τί λέγονν ή νοικοκυρές τής έποχής μας ;

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
Ή ώρωσιες γυναίκες όμοιάζ'ον με τους άνδρες που έχουν ψηλά αξιώματα. Όλοι υποκλίνονται μπροστά τους, όχι όμως χωρίς συμφέρον.
Φερριέ
Ή καρδιά του άνδρός όληγεται από τό μωλό του, ένά στη γυναίκα σμβαίνει τό άν'ίδετο.
Κα Βλέιτιγκεν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι άγγυροπουλημένοι. Ή πιο εύθνητη τιμή τής πωλήσεως... άνθρώπων. Γά ποδια του Χατζή-Μιχαήλ-Γιανναρη. Ο γεωλόγος Σκοψός και τα κεφάλια των Λεχαινιωτών. Πώς παρ' έλιγο ο Γάλλος ταγματάρχης Μποςκιέ, να φάη... σανό στη Λάρισα !... Άσφαλής συνταγή κατασκευής άντισεισμικών σπιτιών στη Ζάκυ. Δο. Μιά Πασχαλιά τού Μιστριώτη.

Στά Όθωνικά οι Μανιάτες είχαν έπαναστάσεις και αυτοί κατό του Όθωνος, για τήν καταστολή δέ τής στάσεως έστάλη στη Μάνη, τακτικός στρατός και Βασροί, τής φρονιόδς του Βασιλέως. Κατά τής συμπλοκής, οι Μανιάτες κινώθησαν να πιάσουν μερικούς Βασαρέζους αιχμαλώτους, τους όποιους έπειτα έπούλησαν από ένα... άγγουρί τόν ένα !

Άπό τότε οι Βασαροί στη Μάνη λεγόιντοσαν... άγγυροπουλημένοι !...

Μιά φορά, τό Πάσχα, όταν πήγε έλληνικός στρατός στην Κρήτη, θέλησε να έπισκεφθῃ τους στρατώνες και να τακρίση τό πσχαλόνο αύτό με τους στρατιώτες τής πατρίδος του και ο Κρης όπλαρχηγός Χατζή-Μιχαήλ-Γιανναρης.

Μερικοί στρατιωτικοί θελήσανε τότε να τόν κειρέξουν :
— Αί ! γέραςες παιά κακεπάνα, δέν είσαι για ντυφέκι. Δέν βαστουν τά πόδια σου, τό είπαν.

— Τά μαλό τά παλληκάρια, άπάντησε ο Γέρω - Καπετάνιος, δέν χρειάζονται πόδια. Τά πέδια είναι καλά για... κείνον που φαύγουν στο πόλο μο βρέ !...

Μιά φορά είχε σταλεί στα Λαχαινά, από τήν Κυβέρνηση ο γεωλόγος Σκοψός, για κάποια έρευνα έκαί, αλλά, άγνωστο για ποιά ατία, παρεξηγήθηκε και αυτός από τους χωρικούς και οι χωρικοί από αυτόν, τόσο, που οι Λαχαινώτες έστειλαν ένα τηλεγράφημα στο ύποσηγείο των έσπερικών διαμετρούμενοι έναντι του γεωλόγου ως εξής :
— Λαμβάνομεν τμήν γνωρίζομεν Σεβαστόν ο. πουργείον, δει που ν' μάς έστεινωχώρησε τό κεφάλι, δ σκοψός... ο γεωλόγος' !...

Ένα πολύ νόστιμο έπεισόδιο έγινε κατά τό 1910 στη Λάρισα, όταν ο Έντοψό το έπιτελεσε του, έπήγε εκεί για νά έπιθερήση τις... αποθήκες του σπνο.

Κάποιος λοχίας έκλειδίσε στις αποθήκες του σπνο τόν Γάλλον ταγματάρχη Μποςκιέ, χωρίς φυσικά, να τό καταλάβῃ. Ο Μποςκιέ έμεινε άκοιτές ώρες κλεισμένος και ύπέφερε πολύ. Τόσο πολύ μάλιστα ό,στε έλ' γε άστεινυόμενος κατόπι στους φίλους του :
— Υπέφερα τρομερά από τήν πεινα. Παρ' όλιγο μάλιστα ν' άρχισα να τρώγω... σανό !...

Όταν έγιναν ή σεισμικές καταστροφές τής Ζακύνθος, ή τότε Κυβέρνησις έστειλαν εκεί έπιτελεια μηχανικών κ.τ.λ.

Τότε έρρίφη και ή ιδέα των άντισεισμικών σπιτιών, για τήν όποια όμως χαμπάρι δέν είχαν άκόμη οι άρχιτέκτονες του Διμοσίου.

Κάποιος έξυπνος Ζακυνθινός, πλησίασε τότε τόν Νομομηχανικό, που διαβίβει τις έντολες και τις συμβουλές τής Κυβερνήσεως και άρχισε να τόν ρωτά :

— Δέν μου λές, σε παρακαλώ, για νά κατασκευάσω ένα σλίτι άντισεισμικό τί πρέπει να κάμω ;
Και ο Νομομηχανικός που δέν είχε ιδέα του πράγματος του είπε :
— Νά... οικονομήσης χρώματα !...

Διηγούνται τό εξῆ ; ανέκδοτο του μακαρίτη Μιστριώτη, που ήταν τόσο στενά φανατικός στα «παύρια».

Μιά Λομκή, τήν ώρα που χτυπούσαν ή καρμπάνες τήν Άνάστασι, ο άείμνηστος καθηγητής βγήκε στη πόρτα του και άρχισε νά πυροβολῃ.

Οι πυροβολισμοί ήσαν άπηγορευμένοι και στις κομπουγιές έτρεξαν οι χωροφύλακες φορηθέντες έγκλημα.

Ο Μιστριώτης έβγήκε τότε στο μπαλκόνι.
— Τι ζητείτε ;
— Ποιάς πυροβολεί εδώ ;
— Έγώ.
Οι χωροφύλακες έμειναν σάν αγάλματα από τήν έκπληξι.
— Τι σάς φαίνεται παράξενον, τους είπεν ο μακαρίτης Μιστριώτης, έδώ άρχεται ο Βασιλεύς και όχνητον τυδ κόσμου να κόνονια και όταν άνίσταται ένας Θεός, ο Βασιλεύς του Σύμπαντος, δέν θά τόν χαιρέτισαν πυροβολούντες !... Άπάγετε βέβηλοι !...

Και οι χωροφύλακες έφυγαν άπορούνητες και διστάμενοι...



ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
Άπό του προσεχούς φύλλου του «Μπουκέτου» θ' άρχίσωμεν δημοσιεύοντας έκλεκτάς σελίδας του διακεκριμένου έθνομορφου λογίου κ.
ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ